

Arrest

nr. 119 975 van 28 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten van 2 juli 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2013 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat H. VANDER VELPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De thans bestreden beslissing luidt als volgt:

BEËINDIGING VAN HET VERBLIJFSRECHT MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van E.B.R., geboren te A.H. op 04.01.1982, van Marokkaanse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Art 42quater §, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijk vestiging meer van de echtgenoten.

Uit het relatieverlag d.d. 21.06.2010 blijkt dat betrokkene niet meer op het adres woont sedert 18.06.2010. Hij heeft al zijn bezittingen me. Zijn huidige adres is niet gekend. Het koppel gaat scheiden."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 42quater, §1, 7° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoeker verwijst ook naar artikel 149 van de Grondwet en de cassatierechtspraak daaromtrent. Het middel luidt als volgt:

"Ten gronde: Schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen en artikel 42 quater §1.°7 Vreemdelingenwet

Dat de bestreden beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie -en asielbeleid en maatschappelijke integratie een beslissing van bestuurshandeling uitmaakt zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen dient te worden gemotiveerd.

Dat bijgevolg de Staatssecretaris van Migratie en asielbeleid en maatschappelijke integratie haar beslissingen op gemotiveerde wijze dient te nemen en dat zulks niet is geschied.

Dat dit niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze, moge onder meer blijken uit de hierna opgesomde vergissingen en fouten in de bestreden beslissing van de Staatssecretaris van migratie- en asielbeleid en maatschappelijke integratie.

Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft nav. de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932,1,166.)

Dat dit principe eveneens werd opgenomen in de Grondwet, m.n. onder art. 149 van de Grondwet;

Dat een ondeugdelijk gemotiveerde bestuurshandeling leidt tót een gémis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en geldt als bewijs dat de Staatssecretaris van Migratie -en asielbeleid de haar voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en haar uitspraak niet beredeneerd heeft;

Dat er in casu sprake is van een manifest gebrekkige motivering van de beslissing.

Dat artikel 42 quater §1,°7 bepaalt: " Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Dat verzoeker nooit werd uitgenodigd om deze bewijsstukken te overhandigen, zodat de Dienst Vreemdelingenzaken met bovenvermelde elementen nooit rekening heeft kunnen houden in het nemen van haar beslissing.

Dat het klopt dat verzoeker niet meer woonachtig was op het adres waar hij officieel was ingeschreven, te weten Boshovelei 63 te Deurne. Dit neemt niet weg dat verzoeker pas ambtelijk werd geschrapt op datum van 28.01.2011 (cfr echtscheidingsvonnis stuk 25). Verzoeker woonde pas officieel niet meer op bovenvermeld adres vanaf die datum. Verzoeker had immers nog alle mogelijkheid zijn post bij de voormalige echtelijke woonst op te halen (hoewel hij daar officieus niet meer verbleef), zodat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele reden had om geen uitnodiging te sturen naar verzoeker conform artikel 42 quater §1°7 van de vreemdelingenwet. Verzoeker had immers de echtelijke woonst moeten verlaten en was op zoek naar een nieuwe woonst, doch briefwisseling kon nog worden overgemaakt door zijn toenmalige echtgenote.

Door geen schrijven over te maken aan verzoeker waarin wordt verzocht om alle documenten te overhandigen m.b.t. de duur van zijn verblijf, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins-en economische situatie, sociale en culturele integratie en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land

van oorsprong, beging de Dienst Vreemdelingenzaken een schending van artikel 42 quater §1^o7 van de vreemdelingenwet.

Dat verzoeker nochtans onmiddellijk vanaf zijn aankomst in België Nederlandse lessen heeft gevolgd, een cursus maatschappelijke oriëntatie, diverse beroepsopleidingen heeft gevolgd en tôt op de dag van vandaag onafgebroken heeft gewerkt. (stukken 2-24)

Dat de Minister met al deze elementen geen rekening heeft gehouden in het nemen van haar beslissing.

Dat de beslissing dan ook gebrekkig gemotiveerd is, wat een schending uitmaakt van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991."

3.1.2. Artikel 149 van de Grondwet heeft betrekking op de motivering van rechterlijke uitspraken en kan niet dienstig worden aangebracht in het kader van een beroep dat is gericht tegen een administratieve rechtshandeling.

3.1.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.4. Verzoeker betwist niet dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten en geeft zelf aan dat de scheiding werd uitgesproken op 28 februari 2012. Hij is echter van oordeel dat de verwerende partij niet heeft gehandeld naar de bepalingen van artikel "42quater, §1, 7°" van de Vreemdelingenwet, *luidens hetwelk de minister of zijn gemachtigde bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening dient te houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."*

De beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling vindt doorgang in het licht van de wettelijke bepalingen zoals die bestonden op het ogenblik van het nemen van deze bestuurshandeling. De bestreden beslissing, die pas op 19 juni 2013 aan verzoeker kon worden betekend, dateert van 2 juli 2010. De op dat ogenblik van toepassing zijnde versie van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Art. 42quater. § 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

1° er wordt, op basis van artikel 42bis, § 1, een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In de loop van het derde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, vermeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, volstaat de motivering, gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element, enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie. Hetzelfde geldt voor familieleden van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, in de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien :

1° hetzij het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk;

2° hetzij het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° hetzij het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan”.

De tekst van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet in de versie waarnaar verzoeker verwijst en die inderdaad aan het bestuur de verplichting oplegt om bij de beëindiging van een bestaand verblijfsrecht rekening te houden met een aantal factoren, werd pas ingevoegd bij artikel 12 van de wet van 8 juli 2011 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (BS 12 september 2011), zodat zij niet van toepassing was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en verzoeker zich er thans niet op kan steunen. Een gelijkaardige verplichting bestond niet op dat moment. Het middel faalt dan ook in rechte.

3.1.5. Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van de redelijke termijn en het vertrouwensbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Het middel luidt als volgt:

“De beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker met bevel om het grondgebied te verlaten dateert van 02.07.2010.(stuk 1)

Verzoeker werd ambtelijk geschraapt op zijn adres [...] 63 te Deurne op 28.01.2011. Verzoeker heeft om een herinschrijving gevraagd aan de gemeente Anderlecht in augustus 2011. Er werd hem gevraagd bewijzen binnen te brengen dat hij niet langer dan 12 maanden het land had verlaten. Deze documenten werd ook overgemaakt aan de gemeente. Verzoeker ontving sinds 06.09.2011 (stuk 26) elke maand een bijlage 15 met het oog op zijn herinschrijving en dit gedurende 16 maanden.(stuk 27)

Het is dan ook onbegrijpelijk dat men verzoeker op het ogenblik van zijn herinschrijving de beslissing töt beëindiging van zijn verblijf d.d. 02.07.2010 niet heeft betekend. Integendeel heeft men verzoeker de indruk gegeven dat hij zijn kaart ging terugkrijgen indien hij kon bewijzen dat hij niet langer dan 12 maanden het land had verlaten.(stuk 28)

Begin 2013 verhuisde verzoeker naar Antwerpen. Verzoeker maakte een afspraak met het vreemdelingenloket te Berchem met het oog op zijn inschrijving in Antwerpen. Opnieuw wordt hem gevraagd alle stukken over te maken waaruit blijkt dat hij het land niet langer heeft verlaten dan 12

maanden.(stuk 28) Verzoeker krijgt een nieuwe afspraak op 30.05.2013. Zoals gevraagd overhandigt hij alle documenten. Kort nadien ontvangt hij een schrijven met de vraag zich op 19.06.2013 aan te bieden met in het bezit 20 euro en twee pasfoto's. Verzoeker ging er dan ook vanuit dat hij opnieuw in het bezit zou worden gesteld van zijn verblijfskaart. Op dat ogenblik wordt hem echter de bijlage 21 betekend.

Hoewel geen normatieve termijnstelling is voorzien voor het nemen of betekenen van de beslissing houdt dit niet in dat de overheid mag stilzitten of haar beslissing onredelijk lang mag uitstellen of ter kennis brengen wat in casu is gebeurd.

De redelijke termijn moet uiteraard worden beoordeeld in functie van de omstandigheden van de zaak. Verzoeker is inderdaad een bepaalde tijd ambtelijk geschrappt geweest, te weten van januari 2011 töt augustus 2011. Vanaf die datum was zijn adres gekend, zodat men hem perfect de beslissing had kunnen betekenen.

De termijn van bijna twee jaar om een beslissing te betekenen is in casu onredelijk lang en leidt töt grote rechtsonzekerheid in hoofde van verzoeker.

Verzoeker heeft immers al die tijd een leven opgebouwd in België, vrienden gemaakt en onafgebroken gewerkt. Men heeft steeds de indruk gewekt dat verzoeker opnieuw in het bezit zou worden gesteld van zijn verblijfskaart. Indien een gedraging van een bestuursorgaan verwachtingen wekt bij een burger, mag de burger er ook op vertrouwen dat de toezegging ook nagekomen wordt. In die zin beging men hier dan ook een schending van het vertrouwensbeginsel."

3.2.2. Verzoeker voelt zich in wezen gegriefd door de laattijdige kennisgeving van de bestreden beslissing. Echter, een eventuele onregelmatigheid in deze kennisgeving is niet van aard om te leiden tot het onwettig bevinden van de administratieve rechtshandeling als dusdanig, met betrekking tot dewelke niet wordt aangevoerd en evenmin kan worden vastgesteld dat zij is genomen met overschrijding van de redelijke termijn.

3.2.3. In de mate dat verzoeker nog doet gelden dat het bestuur het vertrouwensbeginsel heeft geschonden door hem gedurende 16 maanden lang een bijlage 15 af te leveren en daarmee het onrechtmatig vertrouwen in zijnen hoofde heeft gecreëerd dat hij opnieuw in het bezit zou komen van een verblijfskaart, kan de Raad alleen maar vaststellen dat verzoeker zich met deze grief niet richt tegen de bestreden beslissing, maar tegen andere, later tussengekomen handelingen van het bestuur die thans niet het voorwerp van het beroep uitmaken.

3.2.4. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

griffier.

De voorzitter,

A. WIJNANTS